

UROŠ POTOČNIK

Rodil se je leta 1974 v Slovenj Gradcu, leta 1994 končal srednjo šolo za steklopihalca/steklarskega tehnika v Rogaški Slatini, leta 2006 diplomiral na Akademiji za likovno umetnost in oblikovanje v Ljubljani - smer slikarstvo. Leta 2012 je opravil magistrski študij na Akademiji za likovno umetnost in oblikovanje v Ljubljani ("Fotoslika").

TEŠ, 2012, kolaž, 70 × 100 cm

Deluje na področjih slikarstva, fotografije, videa, znanstvene ilustracije, glasbe (noise rock, alternativna, eksperimentalna glasba).

Živi in ustvarja na Belih Vodah (18a) nad Šoštanjem (3325 Šoštanj, Slovenija).
<http://uros-potocnik.webs.com/>

Deponija, 2012, kolaž, 70 × 100 cm

Nagrade:

2002 »Boomerang« UP 2002 (za glasbo)

2005 Nagrada Akademije za likovno umetnost za izjemne študijske dosežke 2003/2004

2006 Študentska Prešernova nagrada za slikarstvo

2006 Nagrada za študentsko grafiko, Slovenski Grafični bienale, Novo mesto

Izbor samostojnih razstav:

»3POJAU«, Galerija Plevnik – Kronkowska, Celje (2013); »Jump«, Muzej Velenje, Velenjski grad (2012); »DEFAULT – ERROR«, Galerija Velenje, Velenje (2012); »SLOVENKA«, »NA POPRAVILU«, galerija KAPSULA, Ljubljana (2011); »Der Balloneffekt« der Retzhof, Leibnitz (2009); galerija KAPSULA, Ljubljana (2008); »Photopainting«, Galerija Velenje, Velenje (2007); »Photopainting«, Mestna galerija Šoštanj, Šoštanj (2007); »Photopainting«, Galerija sodobne umetnosti Celje (2006)

Izbor skupinskih razstav:

»UMETNOST OSVOBAJA« galerija EQURNA, Ljubljana (2014); »20 za 15«, galerija Kapsula in Galerija P 74, Ljubljana (2012); »SLIKE Z RAZSTAVE« Galerija EQURNA, Ljubljana (2010); »U3«, Moderna galerija Ljubljana (2010); »Essl award 09«, Wien (2009); »Essl award 09«, Ljubljanski grad, Ljubljana (2009); »Existence in painting«, Galerija Velenje, Velenje (2008); »Klimawandel–Zeitwandel«, Kunstlerhaus, Graz (2008); »Multi, inter, neo, trans«, Galerija Miklova hiša, Ribnica (2008); Alt_cph – Copenhagen, Alternative Art Fair 2007, Copenhagen (2007); »Akvarijske ribe«, Galerija Velenje, Velenje (2007); »Fresh Europe«, Kogart Gallery, Budapest (2007); »AL-U4«, Ljubljanski grad, Galerija S, Ljubljana (2005)

Bikini, 2012, kolaž, 70 × 100 cm

UROŠ POTOČNIK

»REPLAY«

Zavod za kulturo, šport in turizem Žalec vabi vas in vaše prijatelje na odprtje razstave, ki bo **v sredo, 16. aprila 2014, ob 19. uri v Savinovem likovnem salonu Žalec.**

Avtorja in njegovo delo bo predstavila diplomirana kulturologinja Lara Plavčak.

V četrtek, 8. maja 2014, ob 19. uri

pa vas vabimo na pogovor med avtorjem razstave, akad. slikarjem Urošem Potočnikom in umetnostno zgodovinariko Alenko Domjan. Tema pogovora bo »Celjski strop in realistično upodabljanje v sodobni umetnosti«.

Razstava bo na ogled do 10. maja 2014.

Projekt je podprlo Ministrstvo za kulturo Republike Slovenije

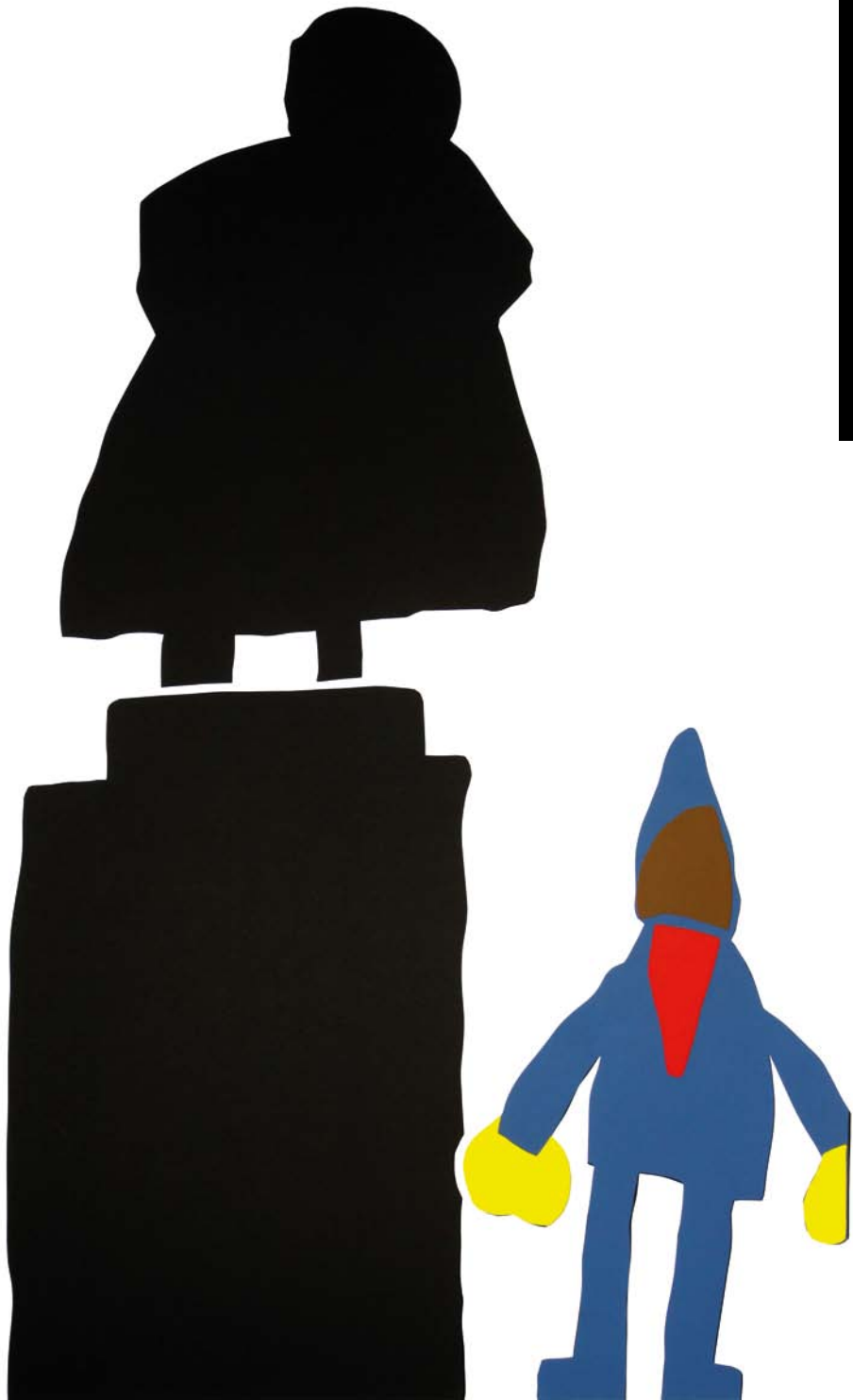

REPUBLIKA SLOVENIJA
MINISTRSTVO ZA KULTURO

ZKŠT Zavod za kulturo, šport in turizem Žalec
Aškerčeva 9a
www.zkst-zalec.si

Galerija je odprta od 9. do 17. ure v dnevih
od ponedeljka do petka ter od 9. do 12. ure ob sobotah.

UROŠ POTOČNIK

»REPLAY«

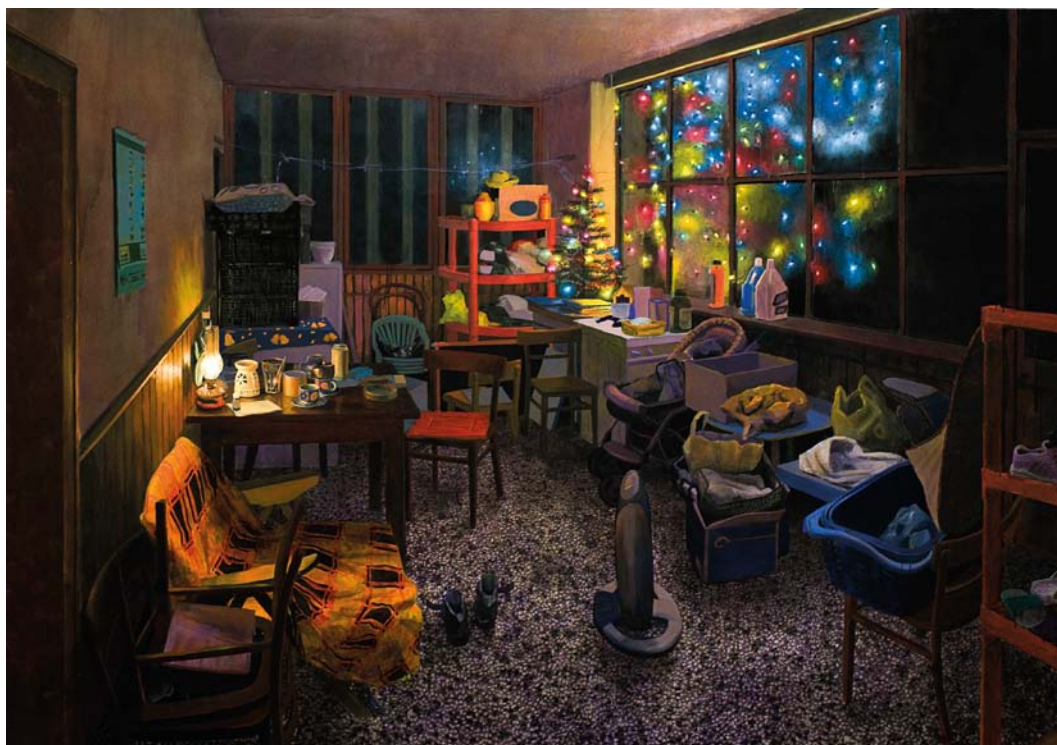
Savinov likovni salon Žalec, od 16. aprila do 10. maja 2014

UROŠ POTOČNIK:

V iskanju izgubljenega prostora

Uroš Potočnik se z razstavo dialoga lastnih del in kopije znamenitega Celjskega stropa dotika ontološko-epistemološke tematike prostora in časa. A, pozor. Naj vas visokoleteče besede ne zbodejo, da bi zamahnili z roko. Avtor namreč v temo vstopa povsem nevsiljivo, čisto mirno in s tolikšno vedrino barv in likovnega mojstrstva, da si gledalec odgovor sam razgrne in dovoli, da se ga tiha slutnja tistega nečesa več morda tudi dotakne.

Razstavi dominirata dve veliki platni Potočnikove domače verande. Gre za realistični deli, na katerih še ostaja vidna mesena poteza čopiča. Predmeti razmetane verande so običajni, razpoznavni, do motiva skoraj v razmerju 1:1, kaos je naključen in logičen. Posebnost platna *Veranda 1* pa je v tem, da je strukturirano globinsko. Nastajalo je s plastenjem in dodajanjem predmetov, prav kakor so se tudi predmeti sami skozi več mesecev spontano pojavljali na odlagališču verande, umetnik pa jih je fotografiral in nato doslikaval na platno. Kot manj zlohotna različica portreta Dorian Graya. Potočnik je na ta način ustvaril sliko v času. Takšna slika vključuje dimenzijo časovnega teka drugače, kot to počneta klasični časovni umetnosti film in strip v svoji sekvenčnosti. Potočnikove slike se dimenzija časa drži povsem neposredno in ustvarja vzdušje nadzemskega. Po Merleau-Pontyju namreč večnost ni neka druga stopnja, ki je nad časom, temveč je atmosfera časa. Tako nastala slika ustvarja občutek časovnosti, perspektivi dodaja poetično globino ter jo preko večkrat nanešenih predmetov tudi ukrivlja, saj le-ti niso bili naslikani obenem. Linearna perspektiva, dete renesančnih umetnikov v raziskovanju narave in gonji po objektivizaciji obdajajoče realnosti,

danes še bolj kot nekoč, služi simboličnosti likovnega izraza. Čeprav je bil cilj renesančne likovne površine preko perspektive doseči logično berljiv prostor na dvodimenzionalnem prenosniku, le-ta ni stal osamljen mimo drugih ikonografskih konotacij. Pod vplivom filozofa Ernsta Cassirerja je Erwin Panofsky, umetnostni zgodovinar in ikonolog, utemeljil perspektivo kot pomembno simbolno formo, kot nosilko vsebine in samega sporočila slike, ne le kot stvar likovne tehnologije. V razlagi in ikonografski interpretaciji del sta postala pomembna očiščen način gradnje tridimenzionalnosti prostora na ravni ploskvi in nakazan subjekt gledanja. K Potočnikovima platnoma stopi gledalec tako, kot bi stal na vhodu verande. Soba je zavita v fantastično atmosfero tihega dogajanja, večernega minevanja s sledmi človeške bližine in truda po ustvarjanju praznične topline.

V nasprotju s to podobo se drugače ozremo navzgor h kopiji Celjskega stropa iz Stare grofije, slovitega in osamljenega primera iluzionističnega profanega slikarstva na Slovenskem na prehodu iz renesanse v zgodnji barok. Strop je, v kontrastu med naslikanimi arhitekturnimi členi in iluzijo sklenjenega zaprtega prostora v vogalih, vzpostavljen v strogi dinamiki perspektive. Pogled beži v višave sredinskega polja stebriščne arhitekture, kjer v zraku lebdijo telesa gigantov, alegorije štirih letnih časov, dramatična bitka Latincev in Trojancev, z balustradnih ograj pa na nas oprezajo plemkinje in dvorjani. Kompozicija ostaja v zmernih mejah teatralnosti, sledi jasnim ikonografskim vzorcem, a vendar vzpostavlja hladno distanco do subjekta, ki opazuje, do tistega na zemlji, ki se mu nebeške podobe kažejo nepredstavljivo daleč na obzorju. Prizori služijo didaktičnosti in prominentnosti naročnikov, beg v prostor postavlja človeka na njegovo mesto minornosti in nepomembnosti ob boku velikim mitološkim temam. Slutiti je večnost, vendar ta nima nobene povezave s slehernikom. Čas te podobe je linearen čas krščansko-platonske filozofije Avgušтина, ki zanika starodavno cikličnost in mitološkost časa ter ga razlaga kot ravno in en-

Veranda, 2010,
mešana tehnika,
240 × 360 cm

Celjski strop

(stropna poslikava osrednje
dvorane Stare grofije), ok.
1600, Pokrajinski muzej Celje,
fotografija Tomaž Lauko,
publicirano z dovoljenjem
Pokrajinskega muzeja Celje

kratno pot duše k odrešenju. Na ta način sta posameznikovo življenje kot tudi celoten vesoljni potek neponovljiva. K takšnemu razmisleku o časovni premici lahko pripišemo tudi sodobno znanstveno kozmologijo enkratnosti velikega prapoka. A po drugi strani se danes možnosti teorij multiverzuma in paralelnih vesolij v prostoru-času ter že sama Einsteinova teorija relativnosti ponovno približujejo razmisleku o času kot nelinearnem in cikličnem.

Drugi del razstave predstavljajo kolaži plakatnih formatov in živo pisanih barv, kjer so različni barvni listi izrezani in naloženi drug na drugega, tako da v pogrezanju v globino razbijajo klasičnost evklidskega likovnega prostora. Motivi obeh serij – atomske eksplozije in vedute Šaleške doline – so nastali preko soustvarjanja umetnikovega sina, ki je očetov izbor fotografij po lastni likovni interpretaciji prerinjal s flomastri na papir dimenzije 10 × 13 cm. Takšna velikost ni dovoljevala posebnih detajlov, še večjo poenostavitev in sploščenost podobe pa je doprinesel sam postopek prenosa majhne risbe v večji kolaž. Z vključitvijo posredništva v likovnem kodiranju je Potočnik, kljub lastnemu izboru prvotnih motivov, ustvaril čustveno in časovno distanco. Kolaži se preko otroške nevtralnosti predstavljajo kot fauvistična estetska izkušnja, vendar gledalec kot tak ni nikdar prost in osvobojen svoje pomenske prtljage. Tako skrajno poenostavljena in estetizirana podoba grozote ali melanholičnosti nekoč perspektivne industrijske doline se zdi še bolj pomenljiva, večna. Kot relikv človeške zgodovine, ki je mlademu soavtorju predložnih skic še namenjen v spoznanje ali pa to veličino že postopoma sluti, a si tega »*unheimlich*« občutka še ne razlaga. Prav s takšnim občutenjem so obiskovalcu predstavljeni kolaži, ki vtis globine ustvarjajo ob prepihu v naključnem migetanju nezlepljenih papirnatih ploskev; v svoji likovni privlačnosti, skorajda humornosti, pa kamuflirajo teme uničenja in minevanja.

Razstavni prostor zaokroži dodana postavitev Potočnikovih preteklih del iz več obdobij njegovega ustvarjanja. Gre za manjša platna različnih tehnik in stilskih nagnjenj, od magičnega realizma, abstraktnih risb s flomastri, z voskom prevlečenih akrilov, do fotografij in fotomontaž. Skupek vseh del ustvarja smiselnost prostora in centra, povezuje razstavo z zgodbami o prevzemanju in razvijanju najbolj optimalnih likovnih sredstev za doseganje kakovosti zelenega izraza. S postavitvijo, ki spominja na polnost stene nekdanjih kabinetov čudes, v katerih so bili skozi čas skrbno zbrani najrazličnejši aspekti človekovega bivanja, se galerija ob obisku vzpostavi kot vmesni prostor ali pol-prostor, razpet med vsebino in fizičnostjo sobane, med vsakdanom in doživljanjem ideje, med subjektom in objektom. Izkušnja prostora in časa se ne kaže v relativnosti, ampak v subjektivnosti, ki ohranja kantovsko spoznavno univerzalnost za vse opazovalce enako. Perspektiva kot taka, ki v delih razstave dominira v smislu likovne in simbolne forme, pa medtem vedno neusmiljeno načena dilemo, kaj vendarle je resnično.

Osnovna vprašanja so tista, h katerim se vračamo znova in znova, vedno v želji po razlagi, ki ustreza našemu vsakokratnemu času, v nuji po razumevanju in prisvajanju sveta okrog nas. Iz njih urejamo smiselnost vsakdana, pišemo zgodovino civiliziranega sveta, postavljamo lastno in kolektivno identiteto, raziskujemo mite o nastanku in prebiramo stare mojstre književnosti ter filozofije. Iz njih ustvarjamo, zaradi njih komuniciramo in razumemo.

Lara Plavčak